

55 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

JO NESBO

Ο ΓΙΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ ΓΛΥΝΙΑΔΑΚΗ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση Φεβρουάριος 2015

Πρώτη έκδοση στην παρούσα μορφή Σεπτέμβριος 2023

Τίτλος πρωτοτύπου Jo Nesbø, *Sønnen*, H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo

Φιλολογική επιμέλεια Κατερίνα Λελούδη

Σχεδιασμός εξωφύλλου Ρεντουάν Αμζλάν

© 2014, Jo Nesbø

© 2014, 2019, Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-3814-0

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83814

Κ.Ε.Π. 6013, Κ.Π. 19166

Κατόπιν συμφωνίας με το Salomonsson Agency.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Ο Ρόβερ κοίταξε το λευκοβαμμένο τσιμεντένιο πάτωμα του ορθογώνιου κελιού, εμβαδού έντεκα τετραγωνικών μέτρων, κι έσφιξε τα δόντια του, τους μεγάλους κεντρικούς κοπτήρες της κάτω γνάθου, που ήταν από χρυσό. Είχε φτάσει στο δύσκολο μέρος της εξομολόγησης. Το μόνο που ακουγόταν στο κελί ήταν τα νύχια του, που έξυναν τώρα το τατουάζ της Παναγίας στον πήχη του χεριού του. Το αγόρι που καθόταν σταυροπόδι στο κρεβάτι απέναντί του δεν είχε βγάλει μιλιάρ από τη στιγμή που ο Ρόβερ μπήκε στο κελί. Απλώς έγνεφε καταφατικά και είχε το ικανοποιημένο χαμόγελο του Βούδα, ενώ το βλέμμα του ήταν καρφωμένο σε κάποιο ακαθόριστο σημείο πάνω στο μέτωπο του άνδρα απέναντί του. Το φώναζαν Σόνι κι έλεγαν ότι στα δέκα είχε σκοτώσει ήδη δύο ανθρώπους, ότι ο πατέρας του ήταν ένας διεφθαρμένος αστυνομικός κι ότι είχε υπερφυσικές ικανότητες. Δύσκολο να πει κανείς αν τόση ώρα είχε ακούσει τίποτα: Τα πράσινα μάτια και το μεγαλύτερο μέρος του προσώπου του ήταν κρυμμένα πίσω από τα μακριά βρόμικα μαλλιά του. Αλλά δεν είχε σημασία. Το μόνο που ήθελε ο Ρόβερ ήταν άφεση αμαρτιών, την ευλογία του, ώστε να διαβεί την επομένη τις πύλες των φυλακών υψίστης ασφαλείας με την αίσθηση ότι είχε εξιλεωθεί. Όχι ότι ήταν άνθρωπος θρησκευόμενος. Αλλά λίγη πίστη δεν βλέπτει όταν κανείς αποφασίζει ν' αλλάξει τα πράγματα και να δώσει μια

ευκαιρία στον εαυτό του να πάρει τον ίδιο δρόμο. Για την ώρα ο Ρόβερ πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Νομίζω πως ήταν Λευκορωσίδα. Εκεί δεν βρίσκεται το Μινσκ; Στη Λευκορωσία, ε;» είπε και σήκωσε απότομα το βλέμμα, αλλά το αγόρι δεν του απάντησε.

«Ο Νέστορ της είχε δώσει το παρατσούκλι Μινσκ» είπε ο Ρόβερ. «Αυτός μου 'πε ότι έπρεπε να την πυροβολήσω».

Το πλεονέκτημα του να εξομολογείται κανείς σε κάποιον με καμένο εγκέφαλο ήταν ότι ο ακροατής δεν θυμόταν κατόπιν ούτε ονόματα ούτε γεγονότα· ήταν λες και μιλούσε στον ίδιο του τον εαυτό. Ίσως γι' αυτό κι οι κρατούμενοι προτιμούσαν το αγόρι αντί για κάποιον παπά ή ψυχολόγο.

«Ο Νέστορ την είχε μαζί με άλλα οκτώ κορίτσια σε κάτι κλουβιά κάτω στο Ενερχάουγκεν. Ανατολικοευρωπαϊές και Ασιάτισσες. Μικρές. Έφηβες. Έτσι ήθελε να πιστεύει τουλάχιστον. Αλλά η Μινσκ ήταν μεγαλύτερη. Δυνατότερη. Κατάφερε να δραπετεύσει. Πρόλαβε κι έφτασε μέχρι το πάρκο Τέγκεν πριν η σκύλα του Νέστορ την προλάβει. Ένα αργεντίνικο ντόγκο, τα ξέρεις;»

Το βλέμμα του νεαρού δεν άλλαξε, απλώς το χέρι του σηκώθηκε, βρήκε τη γενειάδα του κι άρχισε να τη χτενίζει αργά αργά με τα δάχτυλά του. Το μανίκι του βρόμικου μεγάλου πουκαμίσου του γλίστρησε κι αποκάλυψε σημάδια και κοφίματα. Ο Ρόβερ συνέχισε:

«Μια θεόρατη αλμπίνα σκύλα, ρε φίλε. Σκότωνε ό,τι της έδειχνε ο κύριός της. Κι άλλα τόσα. Στη Νορβηγία απαγορεύονται, ξέρεις. Ο Νέστορ την είχε φέρει από την Τσεχία, μέσω ενός κυνοκομείου στο Ράλινγκεν όπου την είχαν καταγράψει ως λευκό μπόξερ. Πήγαμε μαζί και την αγοράσαμε όταν ήταν ακόμη κουτάβι. Πενήντα χιλιάρικά κολλαριστά μάς κόστισε. Κι ανάθεμά την, ήταν τόσο χαριτωμένη, που σου ήταν αδύνατον να φανταστείς πώς...». Ο Ρόβερ σταμάτησε απότομα. Ήξερε ότι εξηγούσε τα της σκύλας μόνο και μόνο για να καθυστερήσει να πει τα υπόλοιπα.

«Τέλος πάντων...»

Τέλος πάντων. Κοίταξε το τατουάζ που είχε στον άλλο του πήχη. Έναν καθεδρικό ναό με δύο καμπαναριά. Ένα για κάθε ποινή που είχε εκτίσει. Καμιά τους δεν είχε, τέλος πάντων, σχέση με τα τατουάζ του. Ο Ρόβερ είχε φέρει στη λέσχη μοτοσικλετιστών ένα περίστροφο λαθραία. Τροποποιούσε διάφορα τέτοια στο ιδιωτικό του συνεργείο. Ήταν καλός σ' αυτά. Υπερβολικά καλός. Τόσο καλός, που στο τέλος η δουλειά του έπαψε να περνάει απαρατήρητη και τον τσάκωσαν. Τόσο καλός, τέλος πάντων, που, με το που βγήκε την πρώτη φορά από τη φυλακή, τον φάρεψε ο Νέστορ με τη μιά. Κι έγινε δικός του μέχρι το κόκαλο, μιας κι οι άνθρωποι του Νέστορ –σε αντίθεση με τη συμμορία των μηχανόβιων ή όποιους άλλους ανταγωνιστές– έπρεπε πάντα να 'χουν τα καλύτερα όπλα. Για λίγους μήνες δουλειάς ο Νέστορ τον είχε πληρώσει παραπάνω απ' όσα θα 'βγαζε δουλεύοντας στο συνεργείο μια ολόκληρη ζωή. Αλλά του είχε ζητήσει σε αντάλλαγμα πολλά. Πάρα πολλά.

«Ήταν ξαπλωμένη στο δασάκι με τα αίματα να τρέχουν. Εκεί ακίνητη να μας κοιτάζει. Η σκύλα τής είχε φάει ένα ολόκληρο κομμάτι απ' το πρόσωπο, μπορούσες να δεις μέσα απ' τα δόντια». Ο Ρόβερ έκανε μια γκριμάτσα. Είχε φτάσει στο ζουμί της υπόθεσης. «Ο Νέστορ μάς είπε πως είχε έρθει η ώρα να πάρουν ένα μάθημα και τα υπόλοιπα κορίτσια, να καταλάβουν τι διακινδύνευαν. Κι ότι η Μινσκ δεν είχε πια καμιά αξία, σαν το πρόσωπό της...» Ο Ρόβερ ξεροκατάπιε. «Και μου ζήτησε να το κάνω, να τελειώσω εγώ την υπόθεση. Είπε ότι έτσι θα αποδείκνυα την αφοσίωσή μου, καταλαβαίνεις; Είχα πάνω μου ένα Ρούγκερ MK2, λίγο πειραγμένο. Και ήθελα να το κάνω. Πραγματικά ήθελα. Δεν ήταν αυτό...»

Ο Ρόβερ ένωσε ένα σφίξιμο στον λαιμό. Πόσο συχνά δεν τα 'χε σκεφτεί όλα αυτά, πόσες φορές δεν είχε ξαναπαίξει στο μυαλό του εκείνα τα δευτερόλεπτα στο πάρκο Τέγεν εκείνο το βράδυ; Εκατό φορές; Χίλιες; Σ' επανάληψη η κοπέλα, ο

Νέστορ κι αυτός σε πρωταγωνιστικό ρόλο, κι όλοι οι υπόλοιποι σιωπηλοί μάρτυρες. Ακόμα κι η σκύλα το είχε βουλώσει τότε. Κι όμως ήταν τώρα που το ομολογούσε πρώτη φορά στα φωναχτά, τώρα καταλάβαινε ότι δεν ήταν όνειρο, ότι είχε συμβεί στην πραγματικότητα. Ή μάλλον ήταν λες και το σώμα του το κατανοούσε για πρώτη φορά· και προσπάθησε να τον κάνει ν' αναγουλιάσει. Ο Ρόβερ πήρε μια βαθιά ανάσα από τη μύτη για να διώξει ένα αίσθημα ναυτίας.

«Αλλά δεν μπόρεσα. Παρόλο που ήξερα ότι θα πέθαινε έτσι κι αλλιώς. Εκείνοι περίμεναν, με τη σκύλα έτοιμη, κι εγώ σκεφτόμουν ότι στη θέση της από σφαίρα θα διάλεγα να πάω. Αλλά η σκανδάλη έμοιαζε σαν να ήταν από μπετόν. Δεν μπορούσα να την τραβήξω με τίποτα».

Ο νεαρός φάνηκε να γνέφει αδύναμα. Είτε προς αυτά που έλεγε ο Ρόβερ είτε στον ρυθμό μιας μουσικής που μόνο εκείνος άκουγε.

«Ο Νέστορ είπε ότι δεν γινόταν να περιμένουμε για πάντα. Εξάλλου ήμασταν στη μέση ενός δημόσιου πάρκου. Κι έτσι έβγαλε από τη θήκη που είχε στο πόδι του ένα μικρό κυρτό μαχαίρι, έκανε ένα βήμα εμπρός, την έπιασε από τα μαλλιά, σήκωσε λίγο το κεφάλι της και της έσχισε τον λαιμό με τη μιά. Λες και καθάριζε ψάρι. Το αίμα πετάχτηκε τρεις, πέντε φορές κι ύστερα άδειασε. Αλλά ξέρεις τι μου 'χει μείνει στο μυαλό; Η σκύλα. Πώς άρχισε να ουρλιάζει με το που πετάχτηκε το αίμα απ' τον λαιμό της κοπέλας».

Ο Ρόβερ έγειρε προς τα εμπρός πάνω στην καρέκλα του, με τους αγκώνες πάνω στα γόνατα. Έκλεισε τ' αυτιά με τις παλάμες του. Άρχισε να ταλαντεύεται μπρος πίσω.

«Κι εγώ δεν έκανα τίποτα. Απλώς καθόμουν και κοιτούσα. Τίποτα δεν έκανα, γαμώ το κέρατό μου. Τους κοιτούσα απλώς που την τύλιξαν σ' ένα χαλί και τη μετέφεραν μέχρι το αμάξι. Την πήγαμε ως το δάσος, στην Εστιάρα, στο δασικό περιπτερο. Κατεβήκαμε την πλαγιά και την κουβαλήσαμε ως τη

λίμνη Ουλσρουντβάνε. Πολλά σκυλιά βγαίνουν βόλτα εκεί κάτω, κι έτσι τη βρήκαν την επομένη κιόλας. Ακριβώς αυτό ήθελε κι ο Νέστορ, να τη βρουν, καταλαβαίνεις; Για να δει τις φωτογραφίες στις εφημερίδες, που έδειχναν τι της συνέβη. Για να τις δείξει στα υπόλοιπα κορίτσια».

Ο Ρόβερ πήρε τα χέρια από τ' αυτιά του. «Σταμάτησα να κοιμάμαι. Κάθε φορά που κοιμόμουν έβλεπα μόνο εφιάλτες. Την κοπέλα, χωρίς σαγόνι, να μου χαμογελάει με τα γυμνά της δόντια. Πήγα λοιπόν στον Νέστορ και του 'πα ότι αυτό ήταν, φεύγω. Τέρμα το λιμάρισμα των Ούζι και των Γκλογκ, από εδώ και πέρα θα βίδωνα βίδες μόνο σε μοτοσικλέτες. Ήθελα να μ' αφήσουν στην ησυχία μου, χωρίς να πρέπει ν' ανησυχώ για τους μπάτσους κάθε τρεις και λίγο. Ο Νέστορ είπε εντάξει, είχε, λέει, καταλάβει ότι δεν είχα ίχνος από bad guy μέσα μου. Αλλά μου εξήγησε λεπτομερώς τι θα πάθαινα έτσι κι άνοιγα το στόμα μου. Εγώ καταχάρηκα και ξανάρχισα τη ζωή μου. Αρνήθηκα κάθε προσφορά, παρόλο που μου 'χαν μείνει διάφορα γαμάτα Ούζι. Αλλά είχα μονίμως την αίσθηση ότι κάτι μαγειρευόταν, καταλαβαίνεις; Ότι ήθελαν να με καθαρίσουν. Ναι, τόσο πολύ μάλιστα, που σχεδόν ανακουφίστηκα όταν μ' έπιασαν οι μπάτσοι και μ' έχωσαν μέσα, σ' ένα ασφαλές κελί. Για μια παλιά υπόθεση ήταν, όπου είχα δευτερεύοντα ρόλο, αλλά τσάκωσαν δυο τύπους που μαρτύρησαν ότι εγώ τους είχα προμηθεύσει τα όπλα. Κι έτσι κι εγώ ομολόγησα επιτόπου».

Ο Ρόβερ έσκασε στα γέλια. Έβηξε. Έσκυψε μπροστά.

«Βγαίνω αποδώ σε οκτώ ώρες. Δεν έχω ιδέα τι σκατά με περιμένει. Το μόνο που ξέρω είναι ότι ο Νέστορ ξέρει ότι εγώ θα βγω, παρόλο που είμαι τέσσερις βδομάδες πρώιμος. Ξέρει ό,τι συμβαίνει εδώ μέσα κι ό,τι τρέχει με την μπατσαρία. Απ' ό,τι κατάλαβα, έχει κόσμο παντού. Οπότε, αν ήταν να με καθαρίσει, μπορούσε να το κάνει κι εδώ μέσα αντί να περιμένει να βγω έξω πρώτα. Εσύ τι λες;»

Ο Ρόβερ περιίμενε. Σιωπή. Ο νεαρός δεν φαινόταν να πολυσκέφτεται.

«Τέλος πάντων» είπε ο Ρόβερ. «Μια ευλογία δεν βλάπτει, βλάπτει;»

Με το άκουσμα της λέξης *ευλογία* ήταν λες και τα μάτια του άλλου άστραψαν· σήκωσε το δεξί του χέρι κάνοντας νόημα στον Ρόβερ να έρθει πιο κοντά και να γονατίσει. Αυτός γονάτισε πάνω στο μικρό χαλάκι που βρισκόταν μπροστά στο κρεβάτι. Ο Φρανκ δεν άφηγε κανέναν άλλο κρατούμενο να 'χει χαλί στο πάτωμα – μέρος του ελβετικού μοντέλου που χρησιμοποιούσαν στη φυλακή: Απαγορευόταν καθετί περιττό. Κάθε κρατούμενος μπορούσε να έχει μόνο είκοσι υπάρχοντα. Αν ήθελες ένα ζευγάρι παπούτσια, έπρεπε να στερηθείς δυο σώβρακα ή δυο βιβλία, παραδείγματος χάριν. Ο Ρόβερ κοίταξε το πρόσωπο του νεαρού. Η άκρη της γλώσσας του ύγραινε τα ξηρά σκασμένα χείλη του. Η φωνή του ήταν αναπάντεχα λεπτή όταν ακούστηκε και, παρόλο που οι λέξεις έβγαιναν αργά και ψιθυριστά, ήταν πεντακάθαρες:

«Όλοι της γης και τ' ουρανού οι θεοί σε ελεούν κι οι αμαρτίες σου συγχωρούνται. Θα πεθάνεις, αλλά του μετανοημένου η ψυχή στον παράδεισο και πάλι καταλήγει. Αμήν».

Ο Ρόβερ έσκυψε το κεφάλι. Ένωσε το αριστερό χέρι του άλλου πάνω στο ξυρισμένο του κρανίο. Το αγόρι ήταν αριστερόχειρας, αλλά δεν χρειαζόταν να είσαι στατιστικολόγος για να ξέρεις ότι είχε μικρότερο προσδόκιμο ζωής από τους δεξιόχειρες. Ο θάνατος από υπερβολική δόση μπορεί να ερχόταν αύριο, μπορεί σε δέκα χρόνια· κανείς δεν ήξερε. Αλλά αυτό που έλεγαν, ότι το αριστερό του χέρι θεράπευε, ο Ρόβερ δεν το έχαβε. Εδώ δεν πίστευε καλά καλά σε όλα αυτά περί ευλογίας... Τότε τι δουλειά είχε εδώ πέρα;

Τα γνωστά. Τι θρησκεία, τι ασφάλεια πυρός: Πολύ πιθανόν να μην τη χρειαζόσαι, αλλά, όταν όλοι σου λένε ότι το αγόρι μπορεί να σε ξελαφρώσει από τα βάσανά σου, γιατί να μην πεις κι εσύ ένα ναι στην ψυχική γαλήνη;

Ο Ρόβερ απορούσε περισσότερο με το πώς ήταν δυνατόν ένας τέτοιος τύπος να έχει σκοτώσει εν ψυχρώ. Δεν το χωρούσε το μυαλό του. Ίσως τελικά να ήταν αλήθεια αυτό που λένε: Ο διάβολος φορά πολλά κοστούμια.

«Σαλλάαμ Αλέκουμ» είπε η φωνή και το χέρι αποτραβήχτηκε.

Ο Ρόβερ παρέμεινε καθιστός με το κεφάλι του σκυμμένο. Πιέζοντας τη λεία πίσω επιφάνεια των χρυσών του δοντιών με τη γλώσσα. Ήταν έτοιμος άραγε; Έτοιμος να συναντήσει τον Δημιουργό του, αν η μοίρα του τον περίμενε εκεί έξω; Σήκωσε το κεφάλι του. «Το ξέρω ότι δεν ζητάς ποτέ πληρωμή, αλλά...»

Κοίταξε το γυμνό πόδι του νεαρού, που ήταν διπλωμένο από κάτω του. Είδε την κατατρυπημένη μεγάλη φλέβα του ταρσού. «Την προηγούμενη φορά ήμουν στην Μπότσεν κι όλοι εκεί μέσα έβρισκαν ντόπα εύκολα, no problem. Αλλά δεν ήταν και υψίστης ασφαλείας. Εδώ λένε ότι ο Φρανκ έχει καταφέρει να κλείσει όλα τα κανάλια. Αλλά...» –ο Ρόβερ έχωσε το χέρι του στην τσέπη– «...δεν είναι αλήθεια».

Έβγαλε έξω ένα αντικείμενο στο μέγεθος κινητού τηλεφώνου, μια επίχρυση θήκη που έμοιαζε με μίνι πιστόλι. Πάτησε τη μικροσκοπική σκανδάλη. Μια μικρή φλόγα ξεπήδησε από την κάννη.

«Έχεις ξαναδεί τέτοιο πράγμα; Σίγουρα έχεις δει. Οι φρουροί που με ξάφρισαν όταν πρωτομπήκα ήξεραν τι είναι. Μου είπαν μάλιστα ότι πουλούσαν φτηνά λαθραία τσιγάρα αν ενδιαφερόμουν. Και μ' άφησαν να κρατήσω αυτό τον μικρό αναπτήρα. Προφανώς, δεν είχαν διαβάσει όλο μου το μητρώο. Δεν έχει ενδιαφέρον που η χώρα λειτουργεί, τη στιγμή που τόσο πολλοί άνθρωποι κάνουν τσαπατσοδουλειές όλη την ώρα;»

Ο Ρόβερ ζύγισε τον αναπτήρα στο χέρι του.

«Εφτιαξα δυο τέτοια πριν από οκτώ χρόνια. Δεν υπερβάλλω όταν λέω ότι κανείς σ' αυτή τη χώρα δεν κάνει καλύτερη δουλειά από μένα. Έμαθα από τον μεσάζοντα ότι ο πελάτης

ήθελε ένα όπλο που δεν χρειαζόταν καν να το κρύψει· ήθελε να μοιάζει, λέει, με κάτι άλλο. Κι έτσι έφτιαξα αυτό. Το μυαλό των ανθρώπων λειτουργεί παράξενα. Το πρώτο πράγμα που σκέφτονται όταν βλέπουν τούτο δω είναι, φυσικά, πιστόλι. Αλλά, αν τους δείξεις ότι μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως αναπτήρας, ξεχνούν αμέσως την πρώτη τους σκέψη. Μπορεί να είναι ανοιχτοί ακόμα και στην ιδέα ότι χρησιμοποιείται ως οδοντόβουρτσα ή ως κατσαβίδι. Αλλά ως πιστόλι, με τίποτα πια. Κι όμως...»

Ο Ρόβερ γύρισε μια βίδα στο κάτω μέρος της λαβής.

«Παίρνει δύο σφαίρες των εννιά χιλιοστών. Το ονόμασα *γυναικοσκοτώστρα*». Ο Ρόβερ έστρεψε την κάννη προς το αγόρι. «Μία για σένα, αγάπη μου...» Κι ύστερα προς τον κρόταφό του. «Και μία για μένα...» Το γέλιο του ακούστηκε παράξενο, μοναχικό μες στο μικρό κελί.

«Τέλος πάντων. Βασικά, έπρεπε να 'χω φτιάξει μόνο ένα, ο πελάτης δεν ήθελε να ξέρει κανείς άλλος το μυστικό αυτής της εφεύρεσης. Αλλά εγώ έφτιαξα ένα ακόμα. Και το πήρα μαζί μου προληπτικά, σε περίπτωση που ο Νέστορ έστελνε κάποιον να με καθαρίσει εδώ μέσα. Αλλά, μιας και βγαίνω αύριο και δεν μου χρειάζεται πια, είναι δικό σου. Να, πάρε κι αυτό...»

Ο Ρόβερ έβγαλε ένα πακέτο τσιγάρα από την άλλη του τσέπη.

«Θα 'ναι πολύ περίεργο αν δεν έχεις και τσιγάρα, ε;» Έβγαλε το πλαστικό απ' την κορυφή του πακέτου, το άνοιξε, τράβηξε μια ξεθωριασμένη κάρτα που έγραφε *Συνεργείο Μηχανών «Ο Ρόβερ»* και την έχωσε μέσα.

«Έτσι έχεις και τη διεύθυνσή μου σε περίπτωση που χρειαστείς επιδιόρθωση σε καμιά μηχανή. Ή αν θες κάνα γαμάτο Ούζι. Όπως σου 'πα, έχω μερικά...»

Η πόρτα άνοιξε και μια φωνή βρυχήθηκε: «Ρόβερ! Έξω τώρα!».

Ο Ρόβερ γύρισε προς τη φωνή. Του αξιωματικού που στεκόταν στο άνοιγμα της πόρτας τού έπεφτε το παντελόνι, λόγω της μεγάλης αρμαθιάς κλειδιών που κρεμόταν από τη ζώνη του, μισοκρυμμένη από την κοιλιά του, που ξεχείλιζε πάνω από τη ζώνη του σαν φουσκωμένη ζύμη. «Η Αγιότητά Του έχει επισκέψεις. Από έναν στενό συγγενή, μπορείς να πεις». Ο αξιωματικός γέλασε χλιμιντρίζοντας και γύρισε προς το μέρος κάποιου που στεκόταν πίσω από την πόρτα. «Θα το αντέξεις, Περ;»

Ο Ρόβερ έχωσε το πιστόλι και τα τσιγάρα κάτω από τα σκεπάσματα του κρεβατιού του αγοριού, σηκώθηκε και τον κοίταξε για τελευταία φορά. Ύστερα βγήκε γρήγορα έξω.

Ο ιερέας της φυλακής ίσιωσε το νέο του λευκό κολάρο που ποτέ δεν έμοιαζε να κάθεται σωστά. Ένας στενός συγγενής. Θα το αντέξεις, Περ; Πόσο θα 'θελε να φτύσει το γελαστό, χοντρό και λιπαρό πρόσωπο του φύλακα! Αντ' αυτού, κατένευσε φιλικά προς τον κρατούμενο που έβγαινε από το κελί, προσποιούμενος ότι τον αναγνώριζε. Είδε τα τατουάζ στους πήχεις των χεριών του. Την Παναγία και τον καθεδρικό ναό. Αλλά όχι: είχε δει τόσα και τόσα τατουάζ και πρόσωπα τόσα χρόνια τώρα, που του ήταν δύσκολο να ξεχωρίσει το ένα από το άλλο.

Ο ιερέας πέρασε μέσα. Μύριζε λιβάνι. Κάτι, τέλος πάντων, που θύμιζε θυμίαμα. Ίσως και καμένη φούντα.

«Καλημέρα, Σόνι».

Ο νεαρός στο κρεβάτι δεν σήκωσε το κεφάλι του, μα κατένευσε αργά. Ο Περ Βολάν υπέθεσε ότι η παρουσία του καταγράφηκε κι αναγνωρίστηκε. Και εγκρίθηκε.

Κάθισε στην καρέκλα, νιώθοντας λίγο άβολα όταν αισθάνθηκε τη θερμή από το σώμα που καθόταν εκεί προηγουμένως. Ακούμπησε την Αγία Γραφή που είχε φέρει μαζί του πάνω στο κρεβάτι, δίπλα στο αγόρι.

«Πήγα κι άφησα λουλούδια στον τάφο των γονιών σου σήμερα» είπε. «Το ξέρω ότι δεν μου το ζήτησες, αλλά...»

Ο Περ Βολάν προσπάθησε να συναντήσει το βλέμμα του νεαρού. Είχε κι ο ίδιος δύο γιους, ενήλικες, είχαν φύγει κι οι δύο από το σπίτι. Όπως κι αυτός. Με τη διαφορά ότι εκείνοι ήταν ευπρόσδεκτοι να ξαναγυρίσουν. Στα πρακτικά της δίκης ένας από τους μάρτυρες υπεράσπισης, ένας δάσκαλος, είχε καταθέσει ότι ο Σόνι ήταν υπόδειγμα μαθητή· ταλαντούχος παλαιστής, δημοφιλής, πάντα εξυπηρετικός και, ναι, αλήθευε ότι το αγόρι είχε εκφράσει την επιθυμία να γίνει αστυνομικός σαν τον πατέρα του. Μόνο που ο Σόνι δεν ξαναπάτησε στο σχολείο από την ημέρα που βρήκαν το σημείωμα αυτοκτονίας του πατέρα του, όπου παραδεχόταν τη διαφθορά του. Ο ιερέας προσπάθησε να φανταστεί τι ντροπή μπορεί να είχε νιώσει ένας δεκαπεντάχρονος. Προσπάθησε να φανταστεί την ντροπή και των δικών του γιων αν μάθαιναν ποτέ τι έκανε ο πατέρας τους. Ίσως το κολάρο του.

«Ευχαριστώ» είπε το αγόρι.

Ο Περ σκέφτηκε πόσο παράξενα νέος έμοιαζε ο Σόνι. Θα πρέπει πια να ήταν γύρω στα τριάντα. Είχε μπει εδώ μέσα στα δεκαοκτώ κι είχαν περάσει ήδη δώδεκα χρόνια. Ίσως έφταιγαν τα ναρκωτικά που τον είχαν μουμιοποιήσει, δεν τον άφηναν να μεγαλώσει. Μόνο τα μαλλιά κι η γενειάδα του μάχραιναν, ενώ αυτός κοιτούσε τον κόσμο μέσα από τα ίδια αθώα παιδικά μάτια. Έναν κόσμο κακό. Γιατί ο Θεός ήξερε ότι ήταν κακός. Ο Περ Βολάν ήταν ιερέας των φυλακών για πάνω από σαράντα χρόνια κι είχε δει τον κόσμο να πηγαίνει από το κακό στο χειρότερο. Το κακό ήταν σαν καρκινικό κύτταρο, που πολλαπλασιαζόταν κι έκανε τα υγιή κύτταρα άρρωστα, τα δάγκωνε σαν βρικόλακας και τα εκφύλιζε. Και κανένα δεν γλίτωνε από τη στιγμή που δαγκωνόταν το πρώτο. Κανένα.

«Πώς είσαι, Σόνι; Πώς πήγε η άδεια; Είδες τη θάλασσα;»

Καμία απάντηση.

Ο Περ Βολάν ξερόβηξε. «Ο αξιωματικός μου είπε ότι είδατε

και τη θάλασσα. Μάλλον το διάβασες στις εφημερίδες, ε; Βρήκα-νε μια γυναίκα δολοφονημένη κοντά στο μέρος που πήγατε, την επόμενη μέρα. Τη βρήκαν στο κρεβάτι της, μες στο σπίτι της. Το κεφάλι της ήταν... ναι. Οι πληροφορίες βρίσκονται εδώ...» Χτύπησε με τον δείκτη του τη ράχη της Αγίας Γραφής. «Ο αξιωμα-τικός έχει ήδη αναφέρει ότι το έσκασες όταν ήσαστε δίπλα στη θάλασσα κι ότι σε βρήκε μια ώρα αργότερα στον δρόμο. Κι ότι δεν ήθελες να του πεις πού είχες πάει. Είναι σημαντικό να μην πεις κάτι που θα διαψεύσει την κατάθεσή του, καταλαβαίνεις; Θα πεις, ως συνήθως, όσο το δυνατόν λιγότερα. Σύμφωνα, Σόνι;»

Ο Περ Βολάν συνάντησε το βλέμμα του αγοριού. Τα μάτια του δεν αποκάλυπταν τι συνέβαινε εντός του, αλλά ο ιερέας ήταν σίγουρος ότι ο Σόνι Λόφτχους θα ακολουθούσε τις οδη-γίες του. Δεν θα έλεγε τίποτα περιττό ούτε στους αστυνομικούς επιθεωρητές ούτε στους εισαγγελείς. Θα έλεγε απλώς ένα απαλό, ελαφρύ ναι όταν τον ρωτούσαν αν παραδεχόταν την ενοχή του. Γιατί, όσο παράδοξο κι αν ακούγεται, ο Περ παρα-τηρούσε καμιά φορά έναν σκοπό, μια βούληση, ένα ένστικτο επιβίωσης σ' αυτό τον τοξικομανή, που τον έκαναν να διαφέ-ρει από τους υπόλοιπους, όλους εκείνους που κυκλοφορούσαν μονίμως ελεύθεροι, που δεν είχαν ποτέ τους άλλα σχέδια, που μονίμως βρίσκονταν με το ένα πόδι εδώ μέσα. Κι αυτή η βού-ληση μπορούσε ν' αναδυθεί στην επιφάνεια μέσα από μια ξαφνική καθαρότητα στο βλέμμα του, μια ερώτηση που έδειχνε ότι ήταν τελικά παρών όλη την ώρα, ότι είχε ακούσει κι είχε αντιληφθεί τα πάντα. Ή ακόμα κι από τον τρόπο με τον οποίο μπορούσε άξαφνα να σηκωθεί, με έναν συντονισμό, μια ισορροπία και μια ευκινησία που δεν συναντούσες σε άλλους χρή-στες. Ενώ άλλες φορές, όπως τώρα, κανείς δεν μπορούσε να πει αν το αγόρι είχε επαφή με την πραγματικότητα.

Ο Βολάν κουνήθηκε ανυπόμονα στην καρέκλα του.

«Αυτό σημαίνει, φυσικά, ότι δεν πρόκειται να πάρεις άλλη άδεια για μερικά χρόνια από τώρα. Αλλά έτσι κι αλλιώς δεν

σ' αρέσει να είσαι απέξω, έτσι δεν είναι; Άσε που τώρα έχεις δει και τη θάλασσα».

«Ποτάμι ήταν. Ο σύζυγός της το 'κανε;»

Ο ιερέας αναπήδησε. Όπως όταν αναπηδάει κανείς στην αναπάντεχη θέα κάποιου πράγματος που ξεπηδάει μέσα από τη μαύρη επιφάνεια του νερού. «Δεν ξέρω. Τι σημασία έχει;»

Καμία απάντηση. Ο Βολάν αναστέναξε. Ξανάνηωσε ναυτία. Τον τελευταίο καιρό ερχόταν κι έφευγε ανά διαστήματα. Ίσως θα έπρεπε να κλείσει ραντεβού με τον γιατρό και να ελέγξει το σώμα του.

«Μην το σκέφτεσαι, Σόνι. Το σημαντικό είναι ότι εκεί έξω άλλοι σαν κι εσένα ψάχνουν όλη μέρα για να βρουν μια δόση. Ενώ εδώ μέσα σου παρέχονται τα πάντα. Και να θυμάσαι ότι ο καιρός περνάει. Όταν οι προηγούμενες δολοφονίες παλιώσουν, παύεις να τους είσαι χρήσιμος. Με αυτήν εδώ τουλάχιστον πήρες παράταση της προθεσμίας».

«Ο σύζυγός της το 'κανε. Είναι πλούσιος;»

Ο Βολάν τού έδειξε την Αγία Γραφή. «Το σπίτι στο οποίο μπήκες περιγράφεται εδώ μέσα. Είναι μεγάλο και πλήρως εξοπλισμένο. Αλλά ο συναγερμός που θα έπρεπε να προστατεύει όλον αυτό τον πλούτο δεν λειτουργούσε, η πόρτα δεν ήταν καν κλειδωμένη. Το όνομά του είναι Μούρσαν. Ο εφοπλιστής με την καλύπτρα στο μάτι. Μήπως τον έχεις δει στις εφημερίδες;»

«Ναι».

«Σοβαρά; Δεν πιστεύεις πως...»

«Ναι, εγώ τη σκότωσα. Και, ναι, θα διαβάσω για να δω πώς το έκανα».

Ο Περ Βολάν πήρε μια βαθιά ανάσα. «Έχει καλώς. Υπάρχουν ορισμένες λεπτομέρειες στον τρόπο που σκοτώθηκε, τις οποίες πρέπει να προσέξεις».

«Εντάξει».

«Η κορυφή του κεφαλιού της... ήταν κομμένη. Θα πρέπει να χρησιμοποιήσες πριόνι, με κατάλαβες;»

Τις λέξεις του ακολούθησε μια μακρά σιωπή, την οποία ο Περ Βολάν αναρωτήθηκε αν έπρεπε να καλύψει κάνοντας εμετό. Ναι, καλύτερα ο εμετός παρά οι λέξεις που βγήκαν από το στόμα του. Κοίταξε τον νεαρό άνδρα. Τι αποφασίζει πώς θα είναι η ζωή του καθενός; Μια σειρά από τυχαία γεγονότα, των οποίων κύριος δεν είναι κανείς, ή κάποια κοσμική βαρύτητα που, άθελά σου, σε τραβάει προς τα εκεί που πρέπει να πας; Ο Περ Βολάν ξαναπίεσε το νέο, περιέργως άκαμπτο κολάρο του μες στο πουκάμισό του. Έσπρωξε μακριά το αίσθημα ναυτίας, προετοιμάστηκε ψυχικά. Σκέφτηκε αυτό που θα επακολουθούσε.

Σηκώθηκε όρθιος. «Αν θες να επικοινωνήσεις μαζί μου, μένω πια στην πανσιόν της πλατείας Αλεξάντερ Χιέλαντς».

Συνάντησε το απορημένο βλέμμα του νεαρού.

«Προσωρινά μόνο». Γέλασε κοφτά. «Με πέταξε έξω η γυναίκα μου και ξέρω τα παιδιά στην πανσιόν, οπότε...»

Σταμάτησε απότομα. Είχε μόλις συνειδητοποιήσει γιατί τόσο πολλοί κρατούμενοι αναζητούσαν τον νεαρό για να του μιλήσουν. Για τη σιωπή του. Αυτό το απορροφητικό κενό των ανθρώπων που μόνο ακούνε, δίχως ν' αντιδρούν ή να καταδικάζουν. Που, χωρίς να κάνουν τίποτα, σε ωθούν να βγάζεις από μέσα σου λέξεις και μυστικά. Είχε προσπαθήσει να κάνει κι αυτός το ίδιο σαν ιερέας, αλλά ήταν λες κι οι κρατούμενοι οσμίζονταν ότι είχε κάποια κρυφή ατζέντα. Δεν ήξεραν τι ακριβώς, μόνο ότι θα χρησιμοποιούσε τα μυστικά τους για να επιτύχει κάτι. Πρόσβαση στην ψυχή τους ίσως, κι ένα καλό πριμ στον ουρανό αργότερα.

Ο ιερέας είδε το αγόρι ν' ανοίγει την Αγία Γραφή. Ήταν τόσο αναμενόμενο, που έμοιαζε σχεδόν αστείο: Οι σελίδες είχαν κοπεί για να δημιουργήσουν μια κοιλότητα. Και μέσα στην κοιλότητα, διπλωμένα, υπήρχαν τα χαρτιά με τις οδηγίες που χρειαζόταν το αγόρι για να ομολογήσει. Και τρία μικρά σακουλάκια με ηρωίνη.

ΤΟΥ ΕΛΕΓΑΝ ΨΕΜΑΤΑ ΜΙΑ ΖΩΗ.

Ο ηρωϊνομανής Σόνι έχει περάσει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του στη φυλακή. Χάρη στο απόκοσμο χάρισμά του να παρηγορεί, δέχεται με μακαριότητα τις εξομολογήσεις των συγκρατούμενών του, χαρίζοντάς τους τη λύτρωση. Κανένας δεν αναρωτιέται πώς ο Σόνι βρίσκει με τόση ευκολία τη δόση του μες στη φυλακή ούτε για ποια εγκλήματα εκτίει ποινή.

ΤΩΡΑ ΕΡΧΕΤΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΚΡΙΝΕΙ ΝΕΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΖΩΝΤΑΝΟΥΣ...

Ο εθισμός του ξεκίνησε από τότε που ο αστυνομικός πατέρας του αυτοκτόνησε όταν κατηγορήθηκε για διαφθορά. Τώρα το παιδί αυτό είναι στο επίκεντρο ενός ολόκληρου κυκλώματος συγκάλυψης εγκλημάτων στο οποίο εμπλέκονται σωφρονιστικοί υπάλληλοι, δικηγόροι και απελπισμένοι ιερείς.

ΜΕ ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΚΟΣΤΟΣ.

Μια συγκεκριμένη εξομολόγηση που θα ακούσει ο Σόνι θα ανατρέψει όμως τα πάντα και θα του αποκαλύψει τι πραγματικά συνέβη στον πατέρα του.

Ο Nesbo έγραψε ένα βιβλίο που καθλώνει, διασκεδάει αλλά και ξαφνιάζει, γεμάτο ανατροπές που θα ζήλευε κάθε συγγραφέας αστυνομικής λογοτεχνίας. Ένα τέλει whodunnit με τόσα μπερδέματα και ανατροπές, που αφήνει ακόμα και τους πιο έμπειρους fan της αστυνομικής λογοτεχνίας να αναρωτιούνται μέχρι το τέλος.

Sunday Business Post

Ένα μυθιστόρημα με πανέξυπνη πλοκή που επιχειρεί να διερευνήσει τα βαθύτερα μυστήρια: την αμαρτία, τη λύτρωση, την αγάπη, το κακό, την ανθρωπινή φύση... Ένα από τα καλύτερα, πιο δυνατά και πλούσια βιβλία του Nesbo.

Kirkus Reviews

ISBN: 978-618-03-3814-0

9 786180 338140

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83814

metaixmio.gr

